

Upravodaj

Kocianovy houslové soutěže

Pátek 7.5. 2010

52. ročník KHS

číslo 3

Zahajovací koncert par excellence!

Srdce hudebního příznivce zaplesalo, a to stačilo „pouze“ navštívit ve středu od 19.30 Roškotovo divadlo. Zahajovací koncert festivalu Kocianovo Ústí zaplnil sál, který dlouhá léta hostil rovněž Kocianovu houslo-

vou soutěž, takřka do posledního místečka. Tři hudební lahůdky, které namíchala Komorní filharmonie Pardubice společně s loňským laureátem KHS Šimonem Michalem, snesly ta nejpřísnější měřítká.

Program zítra

7. května 2010

Kocianova houslová soutěž

9:00 2. kolo III. kategorie

vyhlášení výsledků III. kategorie 30 minut po ukončení 2. kola

14:00 2. kolo IV. kategorie

vyhlášení výsledků IV. kategorie 30 minut po ukončení 2. kola

Kocianovo Ústí

19:30 Chrám Nanebevzetí Panny Marie

GALAKONCERT ŽÁNŘŮ
Jitka ZELENKOVÁ – zpěv
Pavel VĚTROVEC – klavír
Václav UHLÍŘ – varhany
Jaroslav SVĚCENÝ – housle

Rostoucí oblibu festivalu dokládá skutečnost, že v Roškotově divadle nechyběly mnohé významné osobnosti společenského a kulturního života. Pardubický kraj, který soutěž dlouhodobě podporuje, zastupoval přímo hejtman Radko Martínek, jenž přijal pozvání pořadatelů. Nechyběli představitelé města v čele se starostou Richardem Peškem, velké pozornosti se ovšem těšil také houslový virtuos Jaroslav Svěcený, který na poslední chvíli přijel do Roškotova divadla rovněž. Ředitel festivalu, díky němuž se podařilo oživit tradici houslové soutěže a přiblížit ji široké veřejnosti, si lepší začátek Kocianova Ústí ani nemohl přát.

V naplněném sále totiž od půl osmé propukl nefalšovaný hudební ohňostroj zásluhou Komorní filharmonie Pardubice. Pod taktovkou šéfdirigenta Marko Ivanoviče se představili východočeští filharmonici v tom nejlepším světle a už po předehře k Weberově opeře Čarostřelec bylo jasné, že střeční večer se zapíše do historie Kocianovy houslové soutěže a jejího příbuzného festivalu zlatým písmem.

Hodnotný hudební zážitek ještě umocnil poslední laureát KHS Šimon Michal, jenž zakončil první polovinu dvouhodinového vystoupení Sibeliovým Koncertem pro housle a orchestr d moll. Trojnásobný vítěz jednotlivých kategorií prestižní soutěže, jenž ziskem absolutního prvenství v loňském roce navázal na úspěch svého staršího bratra Matouše, podal výkon, který posluchači v Roškotově divadle odměnili bouřlivým potleskem. Po přestávce ještě nebyl hudebním hodům konec, po hlavním chodu, který naservíroval nedočkavým Oušťákům Šimon Michal, ještě následoval dezert v podobě Schumannovy Symfonie č. 3 Es dur Rýnské.

Sečteno, podtrženo, jednička s hvězdičkou a nejlepší možná pozvánka na další koncerty v rámci festivalu Kocianovo Ústí!

Jan Pokorný

„Ze vzduchu, povídání a planých řečí, které se vedou, nic nevznikne“

Kam přijde, je ho plno. V dobré náladě, vždy sdílný. A po hromadě cédéček a DVD, která přinesl na pult obchodu Kocianovy houslové soutěže, se ve čtvrtek odpoledne doslova zaprášilo. Zkrátka a dobře, Jaroslav Svěcený je v Kocianově Ústí jako doma.

Určitě se zeptáme vaší dcery, tedy i vás, vzpomenete si, kdy jste vzal poprvé housle do ruky?

Vím kolik mně bylo, pět a půl. Housle, a to vím naprosto jistě, mi dal do ruky děda. Já měl dědečka kapelníka a houslistu. Měl jsem trochu výhodu, že jsem žil tehdy v Hradci králové, děda mě vodil k houslařům Pilařům do dílny, to byla úžasná zkušenost. Strašně rád jsem chodil čichat houslařské laky (*směje se*), když to vařili, to bylo úžasný. K houslím jsem se dostal nejenom jako interpret, ale jako člověk, který se zajímá o nástroj samotný.

Dráha houslového virtuosa nutně předpokládá studia. Na kterého ze svých pedagogů nejraději vzpomínáte?

Na Pražské konzervatoři jsem byl jen čtyři roky a hned poté šel na AMU. Hrozně vzpomínám, když jsem šest týdnů studoval u profesorky Morenové. To byla dáma, která předtím učila v Anglii, u ní jsem udělal obrovský pokrok, to byla kantorka jak řemen. Z dnešního pohledu bych ji trošičku přirovnal k lady Thatcherové, ona taky chodila v kostýmku s kabelkou, rukavičkami,

skutečná dáma. Na její rady a pedagogické kvality vzpomínám jako na mimořádné. Vzpomínám pochopitelně i na profesora Václava Snítily.

K němu jsem se chtěl dostat. Prozdil vám tento pán něco o člověku, jehož jméno nese ústecká soutěž mladých houslistů?

V době studií na AMU jsem se o Kocianovi dozvěděl vlastně úplně všechno (*směje se*). Pan profesor Snítily jej ctil, to bylo vidět. Je to člověk, který mi poradil prstoklady, měl to v hlavě vždy perfektně srovnané. Snítily byl systematick, nabízel varianty, jak tu kterou věc zahrát, ale nevnucoval ji. Cestu ukazoval. Ale ukazovat a vnucovat cestu je velký rozdíl. To se mi na jeho přístupu k žákům líbilo hodně.

Rád bych se dostal ke spojení Svěcený-Kocianova houslová soutěž. Jak vzpomínáte na léta strávená na naší soutěži?

Tenkrát jsem byl kluk, který chodilo do hudebky v Hradci, tohle byly zkušenosti. Zažil jsem zde krásnou scénu, když jsem v nevím které kategorii postoupil do druhého kola, oni to zapoměli na tabuli napsat a já už jsem se koupal v Žamberku u známých. Oni mě hledali, pak našli, a tak jsem se druhý den vrátil a hrál ještě před začátkem další kategorie. Docela se mi to povedlo, skončil jsem třetí nebo čtvrtý, to už si nepamatuju.

Soutěž už tehdy podle vás měla kvalitu?

Tu měla vždycky. Soutěž považuju za něco mimořádného v rámci celé Evropy, takových akcí není moc. Navíc působí pro děcka motivačně, v dnešní době počítačových her a internetu je úžasné, že děti kromě techniky a Facebooku jsou ochotny čtyři, pět hodin denně hrát na housle.

Kocianova houslová soutěž se drží i v době internetu a této skutečnosti pomohl i festival, který jste sem před pěti lety přivedl.

Vzniklo to celkem jednoduše. Soutěž se tenkrát dostala do obrovských problémů po ekonomické stránce. Když se o ni nepříčiní širší skupina lidí, tak ani věc, která má tradici, nepřežije.

Takže ideály jsou ideály, ale peníze hrají prim?

I v minulosti fungovalo spojení kultura a mecenáš, když nebylo mecenáše, nebylo kultury. Spousta kvalitních skladeb v oblasti vážné hudby vznikla na zakázku.

A dnes?

Mecenáš? Dnes se mu říká sponzor, partner. Pokud by kulturu nepodporoval, byl by problém. Šlo o to, aby Kocianova houslová soutěž pokračovala dál. Tady byla potřeba do Ústí přitáhnout nové lidi, publikum, aby i partneři byli ochotni nám pomáhat, aby viděli, že je akce důležitá. O žádnou separovanou akci, která není vidět a slyšet, nemá zájem ani obchodní partner.

Důvod, proč vzniklo Kocianovo Ústí, je ten, že pomáhá soutěži v získávání prostředků.

Malinko si rýpnu, o vás se totiž v hudebním světě často hovoří ve spojitosti s komercí. To zní skoro jako nadávka...

Víte co, pokud nějaká ortodoxní skupina hovoří o komerčních projektech v souvislosti s mou osobou, vůbec neví, o čem mluví. To říkám naprosto na rovinu. Mě to vnitřně velmi uráží, snažíme se pomoci dobré věci. Bohužel ze vzduchu, povídání a planých řečí, které se vedou, nic nevznikne.

A to je problém skupiny lidí, která tady bohužel byla a zaplatpánbůh už dnes není. Kdyby to tak nadále fungovalo, nemám důvod soutěži pomáhat.

Takže komerce není nadávka?

Myslím si, že slovo komerce není hanlivé! Komerce získává prostředky na to, aby kul-

tura mohla fungovat. To si jen určití lidé vykládají, že zachraňují uměleckou sféru. Tady si řada lidí v oblasti vážné hudby vůbec plete pojmy. A bohužel si pletou pokoru s pokrytectvím. Dřív jsem na to vůbec nereagoval, ale dnes se proti hloupým a trapným invektivám tvrdě ohrazuji.

Projekt, který zahýbal Kocianovým Ústím jednoznačně nejvíc, bylo loňské Vivaldianno. Žije si nadále svým životem, funguje ještě?

Vivaldianno je už několik týdnů nejvíce prodávanou deskou v České republice! (*usměje se*) Vyšlo DVD, dostali jsme platínovou desku, prodalo se víc než dvaadvacet tisíc nosičů. Navazuje to na vaši předešlou otázku: tady se úspěšně v oblasti vážné hudby okamžitě nazve komerčním. Projekt pomáhá ještě jedné věci. Tím, že je navštěvovaný, lidi oslovuje, řadu z nich potkáte na koncertech klasické hudby.

Ale Vivaldianno přeci není klasická hudba!

Je to multižánrový projekt, kde se setkává až šest různých stylů včetně baletu a rockové hudby. Hraje tam třeba jeden z nejlepších světových hráčů na didgeridoo Ondřej Smejkal. Anebo Radim Hladík.

Na letošek jste připravil také podobně zajímavý hudební koktejl?

Každý rok se snažíme využívat prostory, které jsou dominantní a významné. Což kromě divadla je také chrám Nanebevzetí. Nabízí výbornou akustiku, atmosféru, výborné varhany. Každý rok tam chceme přivést někoho z jiného žánru. Čtvrteční koncert jsme věnovali trubce, varhanám a chrámovým houslím. Během pátečního koncertu budeme ukazovat zajímavé skladby od období baroka až po současnost. Kromě varhan a houslí se objeví stálice naší popové scény Jitka Zelenková za doprovodu šéfa kapely Karla Gotta Pavla Větrovce, což je ovšem také profesor na Pražské konzervatoři.

Závěrem krátce k letošní Kociance. O vaši dceři se v kuloárech hovoří jako o adeptce na 52. titul laureáta KHS, připouštíte si možnost, že se jede do Ústí vyhrát?

Vůbec. Julča letos prokázala svoje kvality dostatečně, protože zvítězila na Concertino Praga ve velké konkurenci. 20. června hraje se Symfonickým orchestrem Českého rozhlasu před kamerami České televize ve Dvořákově síni Rudoltina. Další vavřín si přivezla z polské Poznaně. Já jí hlavně přeju, ať si zahraje podle gusta. Jsme tady díky věkové kategorii naposledy. Když uspěje, budu šťastný. Ale hudba je běh na dlouhou trať a soutěžemi v mládí to nekončí. To teprve začíná. (*usměje se*)

Jan Pokorný

“Určitě bych neváhala a šla do toho znovu,” říká dcera slavného virtuosa

Jedna z favoritek za 52. KHS, jejíž jméno se tajně šeptá v kuloárech, spekulace odmítá. **Julie Svěcená**, dcera věhlasného virtuosa Jaroslava, si podobné věci nepřipouští.

Pocítujete před vystoupením nervozitu, měla byste pro své mladé kolegy nějaký trik, jak zvítězit nad trémou?

Tak já už nervozitu nepocítuji. Pocítovala jsem ji ještě tak před rokem, ale pak jsem si řekla, že to prostě nemá cenu se trémovat, protože nervozita mě neuživí. Ani mi nijak nepomůže, ale rozhodně neuškodí mít v sobě takovou tu zdravou nervozitu, která vás přinutí se koncentrovat, a tak vás pomalu naladí na tu atmosférickou vlnu. A mladým kolegům bych určitě doporučila, ať na tu trému nemyslí a užijí si své vystoupení.

Proč jste si vybrala housle? Myslíte, že je to vlivem vašeho otce?

Mě k nim opravdu přivedl táta, když jsem byla hodně malá. Ještě jsem o tom ani nevěděla, ale vím, že mi vypráví, že jsem to vždycky chtěla zkusit a rozhodně toho nelituju. Baví mě to do dneška a určitě bych neměnila.

Co pro vás housle znamenají?

Housle pro mě znamenají takový únik od reálného světa. Vždycky mě povzbudí, když mám špatnou náladu, tak mi ji zlepší, je to

fajn.

Jak dlouho už se hraní na housle věnujete?

Dvanáct let, teď už je to dvanáctým rokem.

Proč by lidé měli podle vás hrát právě na housle? V čem jsou výjimečné?

Ono hodně záleží, na jaký nástroj hrajete, ale rozhodně je to i v tom, jaký mají ty housle zvuk.

Je to jediné, čemu se věnujete, nebo máte i jiné aktivity?

No, hraju na klavír. Potom samozřejmě sportuju, čtu si, ráda se taky dívám na televizi. Je toho dost.

Co považujete za svůj doposud největší úspěch?

Největší úspěch je rozhodně ten, že jsem před dvěma měsíci zvítězila v mezinárodní rozhlasové soutěži Concertino Praga, a to je asi můj největší dosavadní úspěch.

Kde v současné době působíte, můžeme vás vidět vystupovat?

Tak teď se spíš věnuju hodně škole, takže tolik vystoupení nemám, ale rozhodně na konci června se uskuteční jihočeský festival v rámci Concertino Praga. Budeme cestovat po hradech a zámcích v Českém Krumlově, v Jindřichově Hradci, v Bechyni.

Máte nějaký vzor, houslového idola?

Rozhodně je to Maxim Vengerov nebo David Oistrach. Ono je jich víc, já nemám jednoho vytipovaného, ale jsou to mezi nimi tihle dva housloví velikáni.

Máte nějaký cíl, metu, kterou chcete zdolat?

Rozhodně bych se chtěla stát dobrou houslistkou, chtěla bych prostě vystupovat, aby se moje hraní lidem líbilo a aby pro ně bylo inspirací.

Máte v plánu pokračovat v budoucnu ve stopách svého otce? Založit jednou například také svůj festival nebo podobnou soutěž?

Zatím jsem o tom ještě neuvažovala, ale je to zajímavý nápad a samozřejmě ve šlápějích svého otce bych chtěla pokračovat a moc ráda.

Co pro vás KHS znamená, co vám soutěž dává, co bere?

Rozhodně mi dává takovou tu sílu a pokoru do dalších let, když třeba hraju nějakou skladbu a zahraju ji tady, tak potom dostanu takovou novou inspiraci, jak tu skladbu dál rozvíjet.

Je letošní ročník v něčem jiný než ty ostatní? Můžete ho porovnat s předešlými?

Neuvěřitelně se to tady vyvíjí za ty roky, je to úžasné.

Co si myslíte o tom, že jste považována za „černého koně“ letošního ročníku na titul laureáta 2010?

Dokonce černého koně jo? No tak to si nijak nepřipouštím, já nikdy nejedu na soutěž s pocitem, že bych něco získala. Vůbec mě to nevzrušuje, že se něco takového říká. Lidé mají různé názory. Rozhodně mi to lichotí, ale že bych to nějak řešila, to určitě ne.

Co byste popřála ostatním soutěžícím?

Já bych jim popřála hodně štěstí, hodně síly do dalších let, aby se jim dobře hrálo a hlavně, aby je to bavilo.

Kdybyste mohla, přihlásila byste se do soutěže znovu?

Určitě, naprosto. Baví mě tady ta atmosféra, že si můžu poslechnout svoje kolegy a další mladé houslisty. Určitě bych neváhala a šla do toho znovu.

Veronika Suchomelová

II. kategorie

52. ročník KHS 2010
52nd KVC 2010

Výsledky

1. cena: **Aksu Berfin**, Turecko
Nicolo Paganini: Campanella
2. cena: **Kim Ji Hong**, Praha
2. cena: **Matyáš Novák**, Hradec Králové
3. cena: **Klára Lešková**, Praha

Čestné uznání I.:

Eliška Kukulová, Praha

Čestné uznání II.:

Markéta Kazdová, České Budějovice

Larisa Palochová, Praha

Učastnický list:

Ivan Idolenko, Rusko

Alexa Birt, USA

Results

- 1st prize: **Aksu Berfin**, Turkey
Nicolo Paganini: Campanella
- 2nd prize: **Kim Ji Hong**, Praha
- 2nd prize: **Matyáš Novák**, Hradec Králové
- 3rd prize: **Klára Lešková**, Praha

Honorable Mention of the 1st grade:

Eliška Kukulová, Praha

Honorable Mention of the 2nd grade:

Markéta Kazdová, České Budějovice

Larisa Palochová, Praha

Certificate of participation:

Ivan Idolenko, Russia

Alexa Birt, USA

Do II.kola postoupili - Into the second round proceeded:

Aksu Berfin
Birt Alexa
Idolenko Ivan
Kazdová Markéta
Kim Ji Hong

Turecko
USA
Rusko
Hluboká nad Vltavou
Praha

Kukulová Eliška
Lešková Klára
Novák Matyáš
Palochová Larisa

Praha
Unhošť
Hradec Králové
Praha

Pavel Hůla, předseda poroty, hodnotí druhou kategorii:

Nakonec ke cti porot musím říct, že jsme se na bodovém hodnocení dohodli a moc diskuze nebylo. Konstatovali jsme, že úroveň druhé kategorie se malinko přelila z první kategorie loňského ročníku, která neměla vítěze.

Trochu jsme váhali, zda udělit první cenu. Vítězná Turkyně byla výborná, ale bylo tam pár chybiček, které jsme nakonec tak nějak tolerovali. V jedenácti letech zahrála těžkou skladbu, má obrovskou perspektivu. Jak zhodnotit druhé místo Matyáše Nováka z Hradce Králové? Strašně sympatický, zaujal mě už v prvním kole. Proti Turkyni měl nevýhodu, že kluci v deseti, jedenácti letech jsou ve vývoji za děvčaty. Působil ale velice muzikálně. Hradečáci se budou mít v bu-

doucnu čím chlubit.

Druhou cenu získal také Kim Ji Hong, Praha zásobuje Kocianku léta kvalitními houslisty. Bodový rozdíl byl minimální. Celkově musím říct, že druhá kategorie byla o chloupeček horší než první, co se týče kvality. Problémem je trochu volba repertoáru. Stalo se, že houslistka hrála Mozartův koncert, což je úžasná věc, ale absolutně nevhodná skladba pro tento typ soutěže. V Mozartovi se na každé notě pozná, co ještě soutěžícímu chybí.

Zamyšlení pro porotu je i výběr povinné skladby, Dvořák kupodivu na tento věk byl na hranicích možností, možná by se hodil o kategorii výš.

(jp)

Jak to slyším já

2. kolo II. kategorie

Podotýkám ještě jednou, že se nejedná o hodnocení v pravém slova smyslu, spíše je to jenom zachycení bezprostředních dojmů, jak mi během jednotlivých soutěžních výkonů běžely hlavou:

Kukalová Eliška - ČR Praha: První tóny důstojně otevřely druhý den soutěže. Jímavá melodie hraná s naléhavostí. Krásné... Jenom připomínám, že hodnotím podle zákonů "obecné" estetiky, jako běžný posluchač koncertních sálů, nikoliv jako houslový odborník. Každopádně tohle bych si pouštěl večer "na polštář". Druhá skladba kontrastní. Z mého pohledu dobrý standardní výkon, na kterém mohu najít řadu kladů. "Hudební" to je děvče ale je! Dobře vybraný repertoár graduující od první k poslednímu tónu. Přesvědčivý začátek i konec.

Aksu Berfin - Turecko: Nástup - drobnější děvče, drobnější tón oproti první soutěžící - alespoň ze začátku se to tak jeví - nebo to je úmysl? Postupně soutěžící přidává, burcuje i klavír. Vrchol skladby dokonalý. Závěr bezpečně vede posluchače do přístavu... Fajn. Hezké! Druhá skladba virtuózní. Naprosto přesvědčivá. Místo svého hodnocení zírám... Výtečné!!! Jako laik si dovedu druhou skladbu představit na koncertě vítězů KHS!

Kim Ji Hong - ČR Praha: Výtečný dramatický vstup... Myšlenky odbíhají - kdy ty děti cvičí, jak dlouho, v jakém úžasném prostředí vyrůstají, že tak obdivuhodně hrají. Opět pro mě hudební (to slovo podtrhuji) výkon, kdy není co hodnotit, jen si to užívám. Opět výborný klavírní doprovod paní M. Hájkové! Jsem zvědav na verdikt poroty, opět potenciální vítěz. Potleskoměr publika opět naplno!

Lešková Klára - ČR Unhošť: Je úchvatné poslouchat skladatelský rukopis velkých mistrů - A. Dvořák. Řekl bych, že je v druhé kategorii vysoká úroveň. Sousta kladů, téměř nic, co by na první pohled rušilo. Tarantella virtuózní. Zajímalo by mě vážně hodnocení poroty, nadhlédnout pod pokličku. Z laického pohledu opět adept na madailové umístění.

Birt Alexa - USA: Tady se mi zdá leccos podezřelé - chybí mi jasné vyslovení jednotlivých tónů, leccos mi prostě připadá "smazané", drobné intonační nedostatky. Předchozí výkony nesly pečet uměleckých vystoupení - tady jako by interpretka byla pod úrovní skladby. Fluidum, které při některých výkonech sedne na sál, se nedostavilo.

Idolenko Ivan - Rusko: Jeho děda před šedesáti pěti lety osvobodil Prahu. Přijel do Prahy s dělem, mladý Idolenko přijel po letech s houslemi, jak symbolické, říkal mi před soutěží jeho otec Viktor Idolenko. A dodal, že právě teď vzkazuje děda (86 let) soutěži, že by se děla měla přetavit na velocykly, na kterých by měli všichni jet do Ústí na KHS poslechnout si tu krásu. Mezi soutěžícími 2. kategorie se bohužel Ivan Idolenko ztrácí, je poznamenaný nervozitou. Ivan zde tak jako mnozí jiní nesoutěží poprvé. Sice na vrchol tentokrát nevystoupí, ale dohrál se ctí.

Novák Matyáš - ČR - Hradec Králové: Příjemný výkon, kde sice nic neruší, na druhou stranu pro mě nic výrazně nevytváří kladné dominanty v první části programu, kdy si tvořím názor, jako u účinkujících č. 2 a 3 (Aksu Berfin a Kim Ji Hong). Ve finále se ovšem Matyáš báječně rozehrál, strhující závěr po úvodní nervozitě.

Paločová Larisa - ČR - Praha: Drobná dívenka se do Pichla pustila naplno. Malý smyčec i malé housličky vydávají maximum zvuku, opět fluidum jako by unikalo. Ale když se z druhé řady, obrazně řečeno "na dosah ruky", díváte na účinkujícího, vidíte, že je to opravdu ještě dítě (1999) napadá vás opravdu obdiv. Škoda pamětních výpadků...

Kazdová Markéta - ČR - Hluboká nad Vltavou: Hezký výkon, ale v pozadí za prvními účinkujícími v této kategorii. Inu soutěž je soutěž, je to kruté srovnávání. Ale klady převažují. Ale snad právě do toho zúčastnění jdou. Je důležité kromě talentu i umu, aby dítě bylo i tzv. soutěžním typem, aby mu soutěž neublížila na duši. Ale to už je na pedagogovi a celkové psychologické přípravě žáka na soutěž. Opět strhující závěr. Bravo!

Mirek Němec

III. kategorie

52. ročník KHS 2010
52nd KVC 2010

Do II.kola postoupili - Into the second round proceeded:

Tuncer Kerem
Zaykov Filip
Bayartsogt Bilguun
Novotný Jindřich
Nádvorníková Markéta

Turecko
Praha
Mongolsko
Letohrad
Police nad Metují

Küchlerová Alžběta
Zapalska Ewa
Klodova Ellen
Važanská Miroslava
Michálek Jan

Kroměříž
Polsko
Havířov - Podlesí
Praha
Praha

Anketa III. kategorie :

Ellen Klodová (1996)

Kolik let hrajete a co vás k tomu přivedlo?

Hraji od pěti let. Můj bratr hrál na housle, a proto mě mamka taky přihlásila.

Proč jste se tenkrát rozhodla hrát právě na housle?

Protože už na housle hrál můj brácha a já, jak jsem byla ještě malá, jsem to taky chtěla zkusit.

Je to časově náročné, zvládáte to se školou?

No... ano, zvládám. Hraji totiž hned ráno a odpoledne už mám klid.

Máte nějaký vzor nebo houslový ideál?

Vzorem je pro mě především brácha a jinak mě nikdo nenapadá.

Vzpomenete si na váš dosavadní největší úspěch?

Nejvíc si vážím třetího místa právě tady z Kocianovy houslové soutěže.

Co pro vás znamená účast na KHS?

Hlavně abych si to zahrála před lidmi a neměla strach.

Věnujete se kromě hraní na housle ještě jiné aktivitě?

Kromě houslí hraji ještě na klavír a zpívám.

Chcete se hraní věnovat i v budoucnu?

Ještě to nevím, ale je to dost náročné už teď.

Jan Michálek (1997)

Kolik let hrajete a co vás k tomu přivedlo?

Hraji teď pátým rokem. Jako malý jsem hrál na kytaru, pak jsem začal hodit do hudebky a vybral si housle.

Proč jste se tenkrát rozhodl hrát právě na housle?

Protože odmalička jsem poslouchal nějaké desky a hrozně se mi líbil ten tón.

Je to časově náročné, zvládáte to se školou?

Teď jsem přešel na hudební gymnázium a tam je i dost toho učení, je to docela náročné.

Máte nějaký vzor nebo houslový ideál?

Určitě obdivuji Václava Hudečka.

Vzpomenete si na váš dosavadní největší úspěch?

Na soutěže jezdím a několik jsem jich už vyhrál.

Jak byste hodnotil váš dnešní výkon?

Na soutěži se to vždycky tak nepovede, ale bylo to docela dobré.

Věnujete se kromě hraní na housle ještě jiné aktivitě?

Ještě hraji tenis.

Chcete se hraní věnovat i v budoucnu?

Strašně mě to baví, určitě se tomu chci dál věnovat a to i profesionálně.

Barbora Bobková (1996)

Kolik let hrajete a co vás k tomu přivedlo?

Hraji teď osmým rokem. Nejprve hrála na housle moje starší sestra a mě to bavilo poslouchat, proto jsem se rozhodla, že taky začnu hrát.

Proč jste se tenkrát rozhodla hrát právě na housle?

Líbil se mně zvuk houslí, prostě mě to nějak vzalo...

Je to časově náročné, zvládáte to se školou?

Do šesté třídy to docela šlo, ale když jsem přešla na gymnázium, začalo to být horší. Nemůžu být stejně dobrá ve všem.

Máte nějaký vzor nebo houslový ideál?

Hraji podle toho, jak já chci. Nechci někoho kopírovat, nemám konkrétní houslový ideál.

Vzpomenete si na váš dosavadní největší úspěch?

Každý rok jezdím na houslovou soutěž do Nové Paky a mým největším úspěchem bylo získání druhého místa, myslím, že to byl rok 2008.

Co pro vás znamená účast na KHS?

Šla jsem si to hlavně zkusit. Nečekám, že by to mohlo nějak dobře dopadnout.

Věnujete se kromě hraní na housle ještě jiné aktivitě?

Ještě hraji na klavír, ale to spíš jen tak pro zábavu.

Chcete se hraní věnovat i v budoucnu?

Teď to zatím mám jen jako koníček. O budoucnosti jsem ještě moc neuvažovala, ale možná bych chtěla jít na konzervatoř.

(vs)

III. kategorie v obrazech

Foto: Tereza Štochlová

IV. kategorie

52. ročník KHS 2010

52nd KVC 2010

Do II.kola postoupili - Into the second round proceeded:

Němcová Lenka
Vojinovic Nastasja
Goliat Katarzyna
Petrlik David
Soumarová Kateřina
Dominikusová Markéta

České Budějovice
Srbsko
Polsko
Francie
Police nad Metují
Letohrad

Svěcená Julie
Schäferová Eva
Dobrowolska Ada
Pavlová Ludmila
Khaliun Sanchir

Praha
Liberec
Polsko
Praha
Mongolsko

Anketa IV. kategorie :

Kateřina Soumarová (1995)

Kolik let hrajete a co vás k tomu přivedlo?

Hraji deset let, ale jeden rok jsem nehrála, protože jsem měla zánět šlach. Dostala jsem se k hraní tak, že když jsem byla malá, tak vedle nás bydlel pan učitel.

Proč jste se tenkrát rozhodla hrát právě na housle?

Já jsem nejdřív hrát vůbec nechtěla, řekla jsem, že hrát prostě nebudu. Ale jednou měl tatka narozeniny a já jsem mu chtěla udělat radost, tak jsem začala hrát. Teď už hraji moc ráda.

Je to časově náročné, zvládáte to se školou?

Se školou to zvládám, protože mám individuální plán a učitelé mně vycházejí vstříc. Je to trochu složité, ale stíhám to.

Vzpomenete si na váš největší dosavadní úspěch?

Jezdím sem na Kocianku a také jsem byla v Nové Pace, kde jsem byla několikrát první. Také jsem vyhrála několik hudebních soutěží.

Věnujete se kromě hraní na housle ještě jiné aktivitě?

Angličtina, ta mě moc baví.

Chcete se hraní věnovat i v budoucnu?

Od příštího roku začínám chodit na konzervatoř a v hraní bych do budoucna určitě chtěla pokračovat

Leoš Drda (1994)

Kolik let hrajete a co vás k tomu přivedlo?

Hraji už od čtyř let a začal jsem hrát, protože se mi hrozně líbilo, jak hrál tatka.

Proč jste se tenkrát rozhodl hrát právě na housle?

Libí se mi ten zvuk a ta technika, to jak se to všechno dá dělat.

Je to časově náročné, zvládáte to se školou?

Někdy to je se školou složité. Podle toho, do kolika školu mám, potom odpoledne cvičím.

Vzpomenete si na váš největší dosavadní úspěch?

Největší můj úspěch je asi dvakrát druhé místo tady z této soutěže. Ještě jsem byl první v celostátní soutěži v Liberci.

Věnujete se kromě hraní na housle ještě jiné aktivitě?

Tak nějaké sporty jako třeba plavání, fotbal a pingpong ...

Chcete se hraní věnovat i v budoucnu?

Už studuji konzervatoř a rád bych se hraní věnoval profesionálně.

Pavla Mazancová (1994)

Kolik let hrajete a co vás k tomu přivedlo?

Hraji od šesti let, ale bylo to takové komplikované, protože jsem nejdříve začala hrát v Novém Brodě, pak jsem přestoupila do Liberce, pak do Police nad Metují a momentálně jsem na Pražské konzervatoři.

Proč jste se tenkrát rozhodla hrát právě na housle?

Vybrala jsem si je proto, že na ně hrála maminka, když byla malá. Pořád je měla na skříni a já ji prosila, aby je sundala a mohla jsem si na ně zahrát. Nejdřív byla proti, ale já jsem si stejně nakonec prosadila svoje.

Je to časově náročné, zvládáte to se školou?

Vzhledem k tomu, že na Pražské konzervatoři je ten režim udělán tak, aby se to všechno stíhalo, to zvládám dobře.

Vzpomenete si na váš největší dosavadní úspěch?

Zúčastnila jsem se Kocianky a postoupila do druhého kola, což jsem brala jako ohromný úspěch. Ještě jsem byla druhá na celostátní soutěži základních uměleckých škol.

Věnujete se kromě hraní na housle ještě jiné aktivitě?

Ne, už nic jiného nestíhám, omezilo se to pouze na housle.

Chcete se hraní věnovat i v budoucnu?

Kdyby to šlo, tak bych se hraní ráda dále věnovala, třeba i profesionálně.

(vs)

IV. kategorie v obrazech

Profesor Sýkora o dráze muzikanta: „Považuji to za své životní štěstí“

I když je v porotě Kocianovy houslové soutěže letos poprvé, zkušenosti by mohl rozdávat plnými hrstmi. Brněnský profesor Adolf Sýkora hýří tařka v osmdesáti letech elánem a dobrou náladou.

Jste zde jako porotce poprvé, kdy a od koho jste obdržel pozvání?

Profesor Hůla mně volal a ptal se, zda bych se stal členem poroty. Já jsem to uvítal, protože vím, že soutěž slaví přes půl století existence a že má v rámci Evropy a možná i světa svou úroveň a svou potřebu, protože je stupněm k uznání. Když si všímáme toho, jak vítězové této soutěže dále rozvíjejí své nadání, můžeme říct, že úspěch v soutěži je předobrazem toho, co je v další umělecké kariéře čeká. Byl jsem poctěn a rád jsem vyhověl pozvání.

Zkuste zhodnotit úroveň toho, co jste doposud slyšel.

Byl jsem zde již loni, letos mne úroveň opět překvapila, stále se zlepšují. Zejména v průměru, špičky ledovce vykouknou vždy. Nás zajímá hlavně průměr. Mne těší, že mládí, které je podrobno tolika svodům a nabídkám, si stále ještě najde cestu k hudbě. I v těch nejnižších kategoriích jsou některé výkony opravdu obdivuhodné. Práce porotce je zdánlivě snadná, ale to, co se v našem mozku promítá, tak to je složitá práce. Dnes někteří pětiletí hrají takovým způsobem,

že by se za to před padesáti lety nemusel stydět kdejaký dospělý. Dnes má talent možnost rozkvést velmi brzy.

Kdo z účastníků vás svým výkonem potěšil nejvíce a proč?

Nerad bych to říkal, protože tím se ublíží těm ostatním. Nejlepší může být jen jeden.

Poradil byste soutěžícím, jak se vyvarovat stresu? Máte vy sám nějaký osvědčený recept proti nervozitě?

Hlavní je hrát, hrát a předvádět se. Často říkám svým žákům, že se mají předvádět i doma svým rodičům, aby pak rozdíl mezi hraním doma a na pódiu nebyl tak veliký. Jde o to se stále někomu prezentovat. Hlavní je hrát na veřejnosti jakkoliv malé, hlavně na veřejnosti.

V čem obohatil český hudební fond vás oblíbený skladatel Janáček? Považujete se za obdivovatele Janáčka?

Určitě. Z mnoha důvodů. Nejenom proto, že jsme byli Janáčkovy kvarteto, ale celkově, jak se dnes říká, mě jeho hudba oslovuje. Myslím, že je to velice výstižné označení, takový ten moravský Janáčkův naturel se mi líbí. V počátcích však jeho hudba nebyla tak dobře přijímána, vždy měl hodně oponentů, bylo to samozřejmě poznamenáno dobou, kdy se hledala cesta k socialistickému realismu a Janáček nebyl pro režim dost zřetelný.

Byl jste zakládajícím členem Janáčkovy kvarteta, přestože v době jeho vzniku byl Janáček považován za moc formálního a režim jej nepokládal za příliš dobrého skladatele.

Musím vás poopravit, nejsem zakladatelem. Ze zakladatelů ještě žije violista, ale já jsem vstoupil do kvarteta až po pěti letech jeho činnosti. Prožil jsem tam však přes čtyřicet let, tedy celý svůj umělecký život.

Líbí se vám současná vážná hudba?

To, co se děje na současně hudební scéně, se mi moc nelíbí. Vynalézavost režisérů a inscenátorů je něco strašného. Nevychází to vůbec z hudby. My se na to díváme jako na snahu režisérů zviditelnit se. Kupodivu ředitelé divadel jejich nabídky přijímají, bohužel zde platí heslo: ať se mluví, jak se mluví, hlavně když se o nich mluví. Stávají se žádoucími a názor publika nikoho nezajímá.

Zaujalo vás něco v našem městě?

Když jsem se vracel z koncertu, tak jsem si trochu nedobrovolně zašel do jiné ulice, ale

jinak jsem toho moc neviděl, jsem tady od rána do večera a večer ještě musím na koncerty. Náměstí jsem viděl zatím jen z dálky, ale určitě se tam podívám.

Když děláte porotce na houslových soutěžích, čím vás účastníci zaujmou nejvíce?

Je toho strašně moc, co vnímáme, a jednotlivé vlivy se snažíme během poslechu vycítit a nakonec ohodnotit. Škoda, že vše ústí jen do jediné známky. Jinou známku za pílí, talent a jinou za ovlivnění kantorem, potřebovali bychom nejméně tři známky, ale i tak jsme často na rozpacích. Sám se sebou často nesouhlasím. Nemohu upřít snahu porotcům, i když se jejich názory zákonitě liší. Každý z nás vnímá v hudbě trochu něco jiného.

Shodujete se s ostatními porotci, nebo často diskutujete?

Shodneme se rámcově, ale rozdíly tam samozřejmě jsou, každý člověk na to nahlíží jinak. Avšak nedochází k žádným excesům.

Kdo vás přivedl ke hře na housle, pane profesore? Začal jste hrát dobrovolně?

V rodině byly housle po strýčkovi a potřeba v hudbě zaujmout jakési místo. V době, kdy jsem se začal učit na housle, společnost teprve začínala vnímat rádio. Hudba byla velmi rozvinutá i doma, když ji někdo chtěl, musel si ji obstarat. Každý hrával na různé

Profesor Sýkora s ústeckým místostarostou Lubošem Bäuhelem.

úrovni. Tenkrát bylo samozřejmostí, že mnoho lidí hrálo nejčastěji na housle. Klavír si mohl pořídit málokdo.

Myslíte si, že se ve hře na housle odráží i osobnost a charakter hráče?

Samozřejmě, u někoho lépe, u někoho hůře, méně. Když je někdo poznamenán trémou, je jeho osobnost zkreslena, avšak i to patří k osobnosti. Žijeme na pódiu, předstupujeme stále před publikum a nervozita předznamenává nesnadnost v další kariéře. Dříve se říkalo, že hudebník, aby byl úspěšný, musí být chudý, jeho pocity a schopnosti jsou pak obnaženy, jenže to bychom daleko nedošli.

Posloucháte kromě klasiky i jiné hudební styly?

Dnešní hudba je velmi vyvinutá, ale stále se jí říká klasika, i když už do klasiky nepatří. Ta zabírá z našeho času nejméně a někdy nám brání i v přístupu k něčemu jinému. Jazz, jako říše improvizace, je nám mnohem bližší, než hudba, sloužící jen ke zpěvu a tanci, zejména tancům dnes provozovaným. Dnešní hudba je jen takové natřásání a nás to uráží. Myslím především techno a podob-

né záležitosti, kde se muzika zhustila jen do rytmu, melodii udává buben, jde tam jen o srdce těch mladých. Vnímají a slyší jen rytmus. Zbytek je jenom řev a natřásání na pódiu. Dnešní hudba má za hlavní cíl jenom líbit se, jen aby byla v kurzu. Samozřejmě netvrdím, že neexistuje i kvalitní populární hudba.

Zabývají se vaše děti nebo vnoučata také hudbou?

Každé hrálo. Nemohu říci, že bychom je nutili, ale určitým způsobem jsme je k tomu přiměli, avšak žádný u toho nezůstal. Někteří se dostali na takový stupeň, že věřím, že si to budou pamatovat celý život. Někdy člověk závidí lidem, u kterých vidí pokračování, ale já jsem spokojený s tím, jak to je. Každý má rozvíjet to, v čem je dobrý. Nikdy jsem nikoho nenutil, ale trochu toho násilí je zpočátku zapotřebí. Jsou lidé, které to stále žene k hudebním nástrojům, musí je odhánět od houslí nebo klavíru, ale já mezi ně nepatřím.

S Janáčkovým kvartetem jste procestoval spoustu zemí, kde se vám líbilo nejvíce? Máte nějaké zajímavé zážitky z cest?

Vzpomínek je velmi mnoho, to by bylo na dlouhé povídání. Projeli jsme všech pět kontinentů, ale opravdu jen projeli. Takže těch takzvaně atraktivních historek není tolik. Když jsme cestovali, tak jsem si představoval, že bych rád žil na Novém Zélandě nebo ve Švýcarsku. To byly země, kde bych nelitoval se narodit. Jsem však spokojený v Čechách a vnímám naše krásy.

Kdybyste si mohl zahrát jednu skladbu, která by to byla?

Favoritů je velmi mnoho, ale zůstanu věrný Janáčkově. Ztotožnění s jeho muzikou a citění nám bylo asi nejbližší. Ovšem nemohu zapomenout ani na Smetanu nebo Schuberta. Jsem rád, že jsme se u Janáčka zasloužili o to, že vešel do všeobecného vědomí.

Nelitoval jste někdy, že jste se vydal na dráhu houslisty?

Ne, rozhodně nelituji. Jsem nejenom houslistou, ale vlastně muzikantem, to považuji za své životní štěstí. Byl to krásný život.

Tereza Tučková, Mahulena Kopecká

Ragnhild a Eldbjörg. Sestry v akci!

Do historie Kocianovy houslové soutěže vstoupily výrazně dva sourozenecké páry. Po bratřech Michalových představujeme také sesterský pár z Norska. Na scéně jsou Ragnhild a Eldbjörg Hemsingovy!

Sestry Hemsingovy pocházející z městečka Valdres v Norsku. Obě se staly laureátkami Kocianovy houslové soutěže. Ragnhild, narozená v roce 1988, vyhrála

roku 2003. Její mladší sestra Eldbjörg, narozená roku 1990, dokázala ukořistit stejný titul roku 2005.

Obě sestry začaly hrát v pěti letech a velmi brzy díky svému talentu začaly studovat na prestižní hudební škole. V Norsku nyní sestry patří mezi nejkvalitnější a nejoblíbenější hudebníky současnosti. Na koncertech vystupují jako sólistky i společně. Kromě klasické hudby je jejich

srdcím blízký folk. Obě příležitostně hrají i na unikátní nástroj „hardanger“, což jsou devítistrunné norské lidové housle, zdobené četnými ornamenty, které mají naprosto jedinečný zvuk.

Ačkoliv jsou velmi mladé, vystupovaly již s neznámějšími norskými orchestry, mezi něž se řadí třeba Bergen Philharmonic Orchestra, Trondheim Symphony Orchestra, Oslo Camerata. Eldbjörg má zkušenosti ze svého hudebního působení ve Švýcarsku, Vídni, Finsku, USA, Ukrajině, hrála i s Pardubickou komorní filharmonií. Ragnhild dále vystupovala i v Rusku, Litvě a Itálii.

Dívky aktivně vyhledávají příležitosti pracovat se současnými norskými skladateli, nebrání se ani spolupráci s rádiem či televizí. Pro mladé mají velké kouzlo, a proto jsou žádanými účastnicemi hudebních festivalů. Obzvláště Eldbjörg vyniká schopností naladit se na stejnou vlnu s publikem, a vytvořit tak jedinečnou atmosféru.

Mimořádně zajímavý počín představila světu Ragnhild v roce 2009, když spolupracovala s norským tanečníkem, a vznikl tak videoklip „Yr“.

Kateřina Šafářová

starší ze sester Ragnhild

mladší Eldbjörg

V pátek večer povinně do kostela!

V páteční večer bude děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie v Ústí nad Orlicí nabit tou správnou atmosférou. V rámci hudebního festivalu Kocianovo Ústí proběhne Galakonzert žánrů. Těšit se můžete na brněnskou rodačku a držitelku sametového hlasu Jitku Zelenkovou. Dcera známého dirigenta spolupracovala například s Karlem Gottem, orchestrem Ladislava Štáidla, Big Bandem i Felixem Slovákem. Mimo jiné je také držitelkou desítky cen, mezi kterými jsou i takové jako Zlatá deska Supraphonu či Bratislavská lyra. V současné době ji můžete vidět vystupovat s jejím sólovým recitálem, jako hosta několika orchestrů a aktivně se zúčastňuje také charitativních akcí. Během vystoupení jí doprovodí neméně známý hudebník, klávesista a skladatel Pavel Větrovec. Tento umělec působil v divadle Semafor a v orchestru Ferdinanda Havlíka. Stejně jako Jitka Zelenková i on spolupracoval s Karlem Gottem, pro kterého napsal i několik známých skladeb. Od roku 1989, kdy se stal kapelníkem, začal působit jako profesor na Pražské konzervatoři. Všichni příznivci a milovníci dobré hudby jsou v páteční podvečer v 19:30 hodin na galakonzert srdečně zváni.

Veronika Suchomelová

Na hudbu nezanevřel, přestože v „zušce“ dlouho nepobyl

Pátý ročník festivalu Kocianovo Ústí se opět „nevynhne“ ústeckému kostelu. Děkan zdejší římskokatolické farnosti **Vladislav Brokeš** si spolupráci se stále populárnějším hudebním podnikem pochvaluje a je přesvědčen, že kostel Nanebevzetí Panny Marie se svou výbornou akustikou má posluchačům rozhodně co nabídnout.

Začneme trochu odjinud. Vzpomenete si na nějaký hudební zážitek, který vás v poslední době „dostal“?

Určitě vzpomínám na krásný zážitek v Sopotnici, kde místní orchestr spolu se sborem a muzikanty z celého okolí byl schopen dát dohromady Mozartovu mši. To je radostná chvíle. Stejně tak vzpomínám na loňskou pouť v Sopotnici, která byla také nádherná.

Festival Kocianovo Ústí letos opět zavítá do ústeckého kostela, a to hned dvakrát. Dá se hovořit o dlouhodobé a úspěšné

spolupráci?

Jsem moc potěšený tím, že pořadatelé Kocianova Ústí se na nás každoročně obracejí, je to ku prospěchu umění, kumštu. Kostel s varhany je pro posluchače příjemným prostředím.

Loni se v děkanském kostele na Nebevzetí Panny Marie představil originální projekt Vivaldianno. Letošní ročník nabídne dva neméně hodnotné koncerty, na který z nich se těšíte víc?

Určitě se budu účastnit obou dvou koncertů, měl bych lidi přivítat. Když jsem se nad tím zamýšlel, od každého čekám něco. Varhany, trubka a housle už u nás zněly, to složení je samo o sobě originální a krásné. No a Jitku Zelenkovou jsem strašně dlouho neslyšel ani neviděl, jsem zvědavý.

V kostele se o festivalu hraje trochu jiná muzika, než na kterou jsou jeho návštěvníci zvyklí. Znamená to, že se kromě čistě církevní hudby nebráníte ani ryze světským počínům?

Pro koncerty v kostelích jsou určité normy, má je i Královéhradecká diecéze. V kostele by měly zaznít skladby, které mají nějaký duchovní obsah, kostel určitě není jakákoliv jiná hala.

Absence duchovního obsahu určitě koncertům na Kocianově Ústí nehrozí. Zažil jste ale vy osobně během svého působení něco vyloženě hudebně „mimo mísu“?

Nemusíme jmenovat! (směje se) Stane se, že se organizátorům i nám něco vymkne z ruky. Sami posluchači za mnou přijdou a řeknou, že se hudba do kostela nehodí.

Mají hudebníci podle vás nějaké poslání?

Jak hudebník, tak jakýkoliv interpret vyjadřuje jinak než slovem, co se ukrývá

uvnitř člověka. Mnohdy v něm rozeznává nejhlubší tóny.

Coby kněz slyšíváte často hudbu o mších, je to něco, co umocňuje váš prožitek, anebo jde jen o nezbytnou kulisu, jen „aby se neřeklo“?

Určitě-pro mě je hudba integrální součástí liturgie. Říkám, že co se odehrává v kostelích, je vždy součinností všech elementů. Jako kněz bych měl mít dobře připravené kázání. Když jsou věci krásné, pak krása vyzní v určité harmonii. Jak hudba, tak mluvené slovo a krása architektury dohromady umocňuje zážitek.

Spojivosti hudby a slova napomáhá v Ústí vydatně starobylá Cecilská hudební jednota, vidíte...

Určitě. Musíme vidět i spojitost s umělci, kteří tady dřív byli, kteří na kůru hrávali. Jaroslav Kocian napsal mši svatou pro Cecilskou hudební jednotu, je tady hluboké pouto, spojitost s kůrem.

Neodpustím si trochu otázku na tělo: jakou muziku jste poslouchal, ještě než jste vstoupil do kněžského semináře? Spíš klasika, nebo vyhrával z rádia Michal David?

(směje se) Neměl jsem moc hudbu z přehrávače a byl odkázán na své tři sestry, které si Michala Davida pouštěly. Takový popík! (směje se)

A vy osobně hrajete na něco?

Já jsem byl vyloučen z hudební školy při druhém pokusu hrát na akordeon a postaven mimo. (směje se) V kněžském semináři jsem byl ale součástí gregoriánské scholy. No a trochu hraju na kytaru.

Jan Pokorný

Galerie laureátů v prvním patře budovy ZUŠ, přijďte se podívat!

Tváře všech dosavadních 44 laureátů Kocianovy houslové soutěže se na Vás dívají z panelů výstavy, která je umístěna opět v prvním poschodí budovy Základní umělecké školy Jaroslava Kociana. Titul laureáta se uděluje od roku 1965 a jeho prvním držitelem byl Peter Cočev Delčev. Zatím posledním nositelem tohoto čestného titulu je absolutní vítěz loňské soutěže Šimon Michal. Slyšeli jsme jej na zahajovacím koncertu ve středu večer, kdy hrál za doprovodu Komorní filharmonie Pardubice Sibeliiův houslový koncert d moll.

Celkově však bylo již uděleno 45 laureátských titulů – ne, v úvodu článku není chyba, laureátů je skutečně 44, poněvadž jedinému houslistovi se doposud podařilo absolutní prvenství v soutěži obhájit. Tím houslistou je Pavel Eret, který byl vítězem v roce 1982 a 1983, v roce kdy jsme vzpomínali 100. výročí narození Mistra Jaroslava Kociana.

A jaká že tvář zaplní poslední dosud prázdný panel? Na to si budeme muset počkat až na dnešní podvečer, kdy letošní 52. ročník skončí a perota vyřkne konečný ortel.

(sč)

3. díl seriálu Sedmdesátiny ZUŠ Jaroslava Kociana

Píše se školní rok 1988-1989 a celé město slaví jubilejní 50. výročí od založení školy. Všichni si při této příležitosti uvědomovali, k jak velkému vývoji jednotlivých uměleckých směrů došlo. Čtyři základní obory (hudební, taneční, výtvarný a dramatický) se postupně zaplňovaly a počty žáků neustále rostly, což jistě vypovídá o kvalitě školy. Žáků bylo mnoho a místa v Hernychově vile nedostatek, proto se postupně začaly hledat další učební prostory. Vstříc vychází například ZŠ Br. Čapků a Komenského nebo MŠ v Heranově ulici. Dosavadní ředitel Josef Kněžek odchází do důchodu a na jeho místo nastupuje PaedDr. Jiří Tomášek.

Rok 1994 s sebou přinesl nový název školy, který přetrval dodnes. Základní umělecká škola Jaroslava Kociana kromě tohoto nového jména získala i právní subjektivitu, což byl bezpochyby důležitý krok k jejímu dalšímu rozvoji.

Na existenci školy se velmi negativně projevila skutečnost, že částka za pronájem Hernychovy vily se vyšplhala až na 947 tisíc ročně. Škola a její vedení opět stojí před nelehkým problémem, který se táhne celou její historií, a to vyřešení prostor pro výuku. Je nutné jednat, proto je podán návrh na výstavbu nové budovy ZUŠ. Tento záměr je odsouhlasen hned v roce 2000 a v polovině roku 2001 již nic nebrání zahájení stavby podle projektu ústeckého Ing. Arch. Karla Blanka. O dva roky později, 30. ledna 2003, je slavnostně otevřena nová, moderní a funkční škola, která poskytuje odpovídající prostory všem čtyřem oborům ZUŠ.

Tereza Štochlová

Profesor, na kterého bychom neměli ani po dlouhých letech zapomenout

Se jménem ústeckého virtuosa Jaroslava Kociana jsou spojeni nejen jeho příbuzní a známí, ale neméně tak jeho pedagogové. Přední místo zaujímá právem Kocianův profesor na Pražské konzervatoři **Otakar Ševčík**.

První hudební krůčky známého houslisty a pedagoga vedl již jeho otec, který byl v Horažďovicích učitelem a ředitelem kůru. Po studiu Pražské konzervatoře se Otakar stal koncertním mistrem orchestru Prozatímního divadla. Vystupoval v Rusku a na Ukrajině, kde také vytvořil vlastenecké České tance. Nejznámější a dodnes oblíb-

enou, vděčnou a efektní skladbou z tohoto souboru je Holka modrooká, která se již několikrát objevila mezi povinnými kusy zde, na KHS, například v loňském 51. ročníku se s ní poprala IV. kategorie, z níž vzešel poslední laureát Šimon Michal.

Po návratu domů se prof. Ševčík začal věnovat pedagogické praxi nejprve ve své vlasti, ale pole svojí působnosti brzy rozšířil i do zahraničí. Teorii metodiky již dříve shrnul v jedinečném díle Škola houslové techniky, z něhož může, dle slov odborníků, zkušený a znalý pedagog čerpat i dnes.

Zasloužil se tak o posun výuky hry na housle o neuvěřitelný kus dopředu. Vytvořil a stále vylepšoval moderní progresivní metody, jak dle individuálních dispozic a stupni vývoje žáka řadit studijní cvičení. Na jeho odkaz v dnešní době navazují soudobé světové profesorské špičky zvучných jmen - Štraus, Snítel či Foltýn.

Prof. Ševčík hluboce souvisí právě i s Jaroslavem Kocianem, jedním ze svých nejgeniálnějších žáků, který ho také na učitelském postu na konzervatoři nahradil. O tom, jaký spolu měli vztah a jak se navzájem ovlivňovali, informuje několik nejen regionálních autorů ve svých publikacích.

Vladimír Černý se v brožurce s názvem Jaroslav Kocian zmiňuje o přínosech jejich spolupráce. Kocian prý býval přespříliš skromný, dokonce ostýchavý, toužil si svět získat pouhým umem a chyběla mu dávka potřebné umělecké okázalosti a ješitnosti. Navzdory těmto 'handicapům' se díky

svému učiteli dokázal prosadit. Na oplátku tak dobyl dobré jméno a slávu nejen svému málo známému národu, ale také geniálnímu pedagogovi Ševčíkovi. O tom, že si jeden druhého vážili, svědčí i fakt, že Kocian svého učitele nazýval 'houslovým Komenským'.

V Úsměvech Jaroslava Kociana od Vladimíra Thieleho se s humorem píše o konkrétních situacích z jejich společného působení. Například u přijímacích zkoušek na konzervatoř profesor Ševčík Kociana doprovázel na klavír, nechal talentovaného houslistu dohrát sotva čtyři takty a už volal: „Ten je můj!“. Kniha je plná Ševčíkových dobře míněných rad. Když se s ním Kocian po absolutoriu přišel loučit, zazněla jedna z nejcennějších: „Až budete hodně umět, nikdy si nemyslete, že umíte všechno.“ A tím se Kocian celý život řídil.

Antonín Šlajs ve své knize Jaroslav Kocian zaznamenal mimo jiné i jeho projev na Ševčíkově pohřbu. Slova „Pedagog žije dál ve svých žácích. Oni jsou korunou jeho díla a pokračováním jeho života,“ nebo: „Ztrácím ve Vás učitele, přítele, otce, ztrácím druhý domov na Vašem zlatém srdci,“ mluví za vše. Autor získal pro své dílo o něco z korespondence mezi těmito dvěma velikány. Dopisy jenom potvrzují jejich vřelý vztah.

Dílo a přínos Otakara Ševčíka? Skladby stále oblíbené, metody houslové výuky dodnes ctěné, a množství úspěšných žáků dodnes slavných, v čele s Jaroslavem Kocianem.

Anežka Jakubcová

Obchůdek, který vede Jana Dytrichová 36 let, jede naplno. Lidé se jen hrnou!

Pokud toužíte po programu Kocianovy soutěže, zakoupení CD, knížce týkající se historie houslí, tematického trička a dalších věcech spojených se soutěží, určitě si nenechte ujít obchůdek v přízemí, který vede Jana Dytrichová. Tmavovlasá dáma vypadá nenápadně a nemá potřebu se zviditelňovat a vyvolávat rozruch, nicméně je velmi důležitou osobou pro chod Kocianovy houslové soutěže. Její obchůdek funguje od roku 1974, dřív samozřejmě ještě nebyla CD, prodávaly se naopak i noty...

Zaměříme-li se podrobněji na nabízené zboží, mezi CD objevíme nahrávky předsedy poroty Pavla Hůly, porotce Pavla Ereta a samozřejmě i nahrávky Jaroslava Svěčeného. Poslední zmiňovaný muž tu má dvě DVD – Čtvero ročních dob a Vivaldianno. Můžeme nalézt i další CD, třeba s Pavlem Šporcem či Gabrielou Demeterovou. Nejsou opomíjeny ani kvarteta, všimněme si třeba Kocianova kvarteta, ale jsou zde i jiná. Milovníci klasické hudby si nepochybně přijdou na své. A účastníci vsutku jeví o CD zájem. Jana Dytrichová se zdráhala něco doporučit, ale nakonec jmenovala Vivaldianno a vyzdvihla dílo Pavla Ereta (zrovna se přiblížil Pavel Eret a vtipkují spolu, že se jeho CD, kde hraje na housle se sestrou, ještě nevyprodalo).

Prodávají se zde i zpravodaje komentující každodenní průběh soutěže, dále brožurky, kde jsou uvedené programy na jednotlivé dny Kocianovy soutěže, prospekt *Půl století* (Kocianovy soutěže), která vyšla při 50. ročníku soutěže. Pro zájemce o historii je přichystána brožurka Jaroslav Kocian a Cecilská hudební jednota, pojednává se zde o vzniku jednoty, je představen i velikán Jaroslav Kocian a rozšíření vědomostí stojí v tomto případě pouhých 5 Kč. Dále tu jsou trička, na památku je možno zakoupit perníčky ve tvaru housliček, což je domácí práce Květy Stárkové, velmi šikovné výtvarnice z Klubcentra.

S chodem obchůdku pomáhá Terezie Jakubcová, studentka třetího ročníku místního gymnázia. Paní Dytrichová s úsměvem dodává, že je s její pomocí a pečlivým a zodpovědným přístupem velmi spokojená. Terezie se svěřila, že před třemi lety pomáhala v kostele v průběhu Kocianovy soutěže a přímo v krámku prodává podruhé. Ocenila také možnost poznat známé lidi a konverzovat s cizinci.

Kateřina Šafářová

Program zítra

8. května 2010

Kocianova houslová soutěž

- 10:00** Přijetí vítězů a zahraničních hostů starostou města (obřadní síň MěÚ)
- 11:00** Seminář k průběhu soutěže s předsedou poroty
- 14:30** Závěrečný koncert vítězů KHS 2010 (Roškotovo divadlo)

Šéfredaktor: Jan Pokorný

Redaktoři: Miroslav Němec, Anežka Jakubcová, Veronika Suchomelová, Kateřina Šafářová, Tereza Tučková, Mahulena Kopecká, Tereza Štochlová

Sazba: Filip Košnar, Renata Kováčsová, Kristýna Kechnerová, Pavla Svobodová

TISK: KYOCERA TASKalfa 250ci